

JURAJ ČERVENÁK

ZLATO ARKONY

KNIHA DRUHÁ

ČERNÝ ROGAN

Juraj Červenák

ČIERNY ROGAN: ZLATO ARKONY 2

Copyright © 2013 by Juraj Červenák

„Mezi Životem a Smrtí“ © 2013 by Věra Mertlíková

Translation © 2013 by Robert Pilch

Cover, Maps & Illustrations © 2013 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – BROKILON

ISBN 978-80-7456-149-8

ISBN 978-80-7456-150-4 (PDF)

ISBN 978-80-7456-151-1 (PDF pro čtečky)

Juraj Červenák

ČERNÝ ROGAN

Zlato Arkony

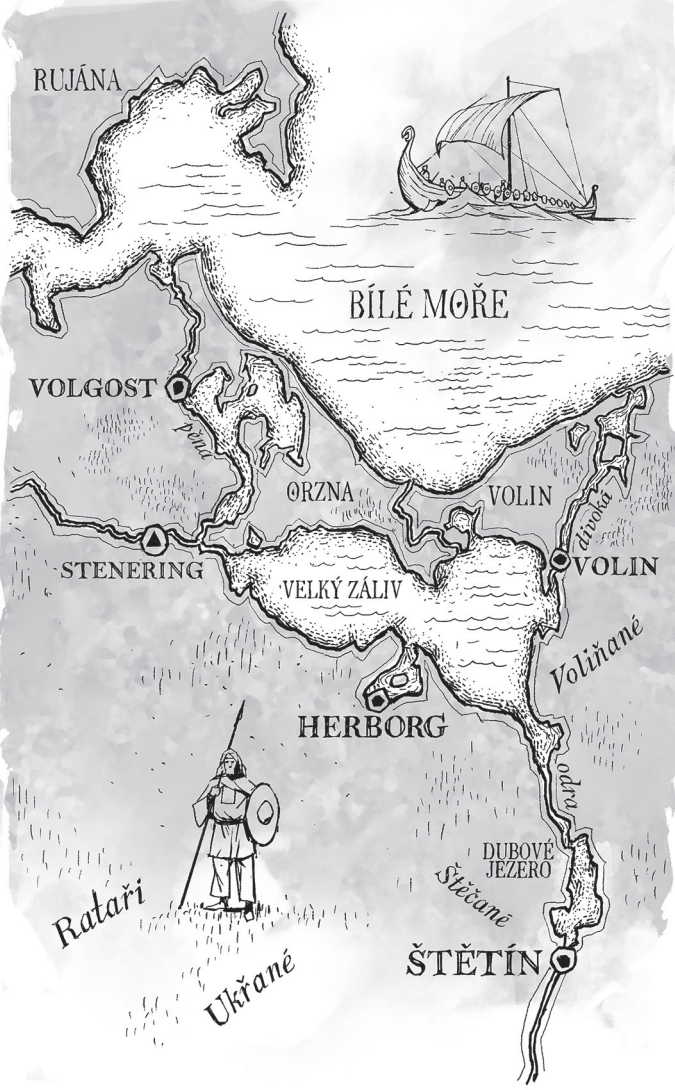
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2013

RUJANA

BÍLÉ MOŘE

VOLGOST

pěna

ORZNA

VOLIN

STENERING

VELKÝ ZÁLIV

VOLIN

divoká

HERBORG

Voliňané

DUBOVÉ
JEZERO

Štěčané

ŠTĚTÍN

májo

Bataři

Ukřané

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobjice

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan nelítostný

Conan a svatyně démonů

Conan a dvanáct bran pekla

Cyklus Černý Rogan

Zlato Arkony 1

Zlato Arkony 2

Cyklus Kapitán Báthory

Strážcové Varadínu

Brána Irkally

Ďáblova pevnost

*Hradba západu **

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata

Kámen a krev (sbírka povídek)

*Chřestýš Callahan **

** připravujeme*

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.brokilon.cz>

KAPITOLA PRVNÍ

Hólmganga

Sekera udeřila do štítu tak tvrdě, až se rozsypaly nýty, ve vzduchu zavířily třísky a třetina kruhu zůstala viset na rozbitém kování. Thorgeir zamumlal – určitě to byla kletba – a zapotácel se. V úporné snaze zůstat chodidly na volské kůži ale ztratil rovnováhu a upadl na pravý bok.

V kruhu stojící muži zahučeli – někteří vítězoslavně, jiní zklamanež nebo zlostně.

„Bohové rozhodli!“ zvolal stříbrovlasý stařec a udeřil o zem vyřezávanou holí, až na ní amulety a zvonečky hlasitě zacinkaly.

Thorgeir pohlédl dolů. Pravý loket měl zabořený v trávě sotva píd' od okraje kůže. Vycenil zuby a tentokrát zaklel naprosto srozumitelně.

Otrygg sklonil sekeru i štít. Na rozdíl od svých přívrženců nenhnul ani brvou a rty zohavené jizvou nezkrivil posměch.

„Uznáváš porážku, nebo chceš pokračovat? Do krve, na smrt?“

Thorgeir se rychle, beze slova zvedl a vztekle mrštil zlomeným štítem o zem. Pak se rozmáchl sekerou.

Shromáždění ztuhlo. Otrygg ukročil pravou nohou, znovu zvedl štít a pevněji sevřel topůrko.

„Aby ti prdel shnila v Helheimu!“ zařval Thorgeir a hodil širočinu.

Na volskou kůži, k Otryggovým nohám.

Na opačném konci ostrova s křikem vzlétlo vodní ptactvo. Jinak nikdo ani nemukl.

„Myslel jsem spíš na Valhalu,“ uvolnil se Otrygg. Nevšímal si urážky, kterou by prchlivější povahy braly jako záminku k dalšímu boji. „Ale k duhovému mostu je ještě dlouhá cesta. Čekají nás jiné plavby a boje. Přijmeš místo po mém boku?“

„Co když odmítnu?“ zavrčel Thorgeir. „Vyženeš mě jako pravišvého *niddingra*?“

„Vidíš důvod? Prohra v hólmganze z tebe nedělá vyvrhela. Souboji ses nevyhýbal. Tři hřivny jsi přinesl. Bojoval jsi čestně.“

„Takže můžu odejít? Bez ztráty cti, se svou družinou, jako náčelník?“

Otryggovi zřetelně potemněly oči. „Musíš ale odplout hned. Jedna loď je tvoje. Chlapi! Kdo se přidá k Thorgeirovi?“

Kruhem prolétla bručivá vlna, ale nikdo nezvedl ruku ani hlas, nevystoupil z řady. Thorgeir vyhledal zrakem několik tváří. Odvrátily pohledy.

„Jak jinak,“ odplivl si skrz žluté zuby do trávy. „Stačí jednou zakopnout, a otočíte se ke mně zadkem jako vendská coura.“ Pohlédl na Otrygga. „Stříbro je tvoje. I právo obětovat býka. Ale pamatuj, že jestli nebudeš dobrým hofdingem, znovu rozprostře-me kůži.“

„Takže zůstáváš.“

Thorgeir téměř nepostřehnutelně přikývl a otočil se.

„Odpřísáhni mi věrnost,“ přikázal nový vládce Herborgu.

Thorgeir se zarazil, zahýbal kosmatou čelistí a pomalu se otočil zpátky. Nepoklekl, hrdost mu to nedovolila, ale sundal si přilbici a sklonil zrak k zemi.

„U Odina, Thóra a všech mocných Ásgardu! Tvoje vůle, moje ocel!“

Dav zašuměl hlasitěji. Otrygg spokojeně pokýval hlavou, a až teď úplně sklonil štít a sekeru.

„Jmenuji tě svým pobočníkem. Patří ti dva díly kořisti a právo vybrat si otroky hned po mně. Když nebudu nablízku, tvůj rozkaz platí jako můj.“

Thorgeir se tentokrát uklonil hlouběji. Otrygg přes rameno pokynul mužům ze své družiny. Přikročili, převzali štít a přilbici, srolovali kůži a přivedli býka na provazu. Zvíře ve zlé předtuše bučelo a potřásalo hlavou.

„Bohové!“ zvolal hofding a pozvedl k zachmuřené obloze pohled i obě ruce. V pravé dlani pořád svíral sekeru. „Dopřáli jste mi vítězství a ustanovili nástupcem Brynjara Svartssona. Za to přijměte tuto krev. Mocní na Yggdrasilu, obětují vám...“

Huuuuuuuuuuuuuuuuuum!

Vikingové ztuhli. Otryggovy ruce klesly. Býk znovu zabučel, zakoulel očima.

Hu-huuuuuuuuuuuuuuuum!

Vousaté obličej se obrátily k severu. Zátoka měla tvar podkovy – písčité výběžky na jejích koncích svíraly úzký průliv, za nímž se rozprostíral Velký záliv. Úžinu střežila hlídka na posedu, skrytém mezi borovicemi na východním cípu. Právě odtamtud přilétlo troubení. Poplašné, zvěstující nebezpečí. Takové zde slychali zřídka – málokdo se odvážil vniknout do vikingského přístaviště s nepřátelskými úmysly. I když, pravda, tento rok už dvakrát připluly černé veslice s neobvyklou posádkou.

Huuuuuuuuuuuuuuuum!

Všechny pohledy se obrátily k Otryggovi. Rozhlédl se po kruhu, jako by si nevěděl rady. Trvalo to ale sotva tři údery srdce.

„Do člunů!“ Žilami se rozlila vůdcovská rozhodnost. „Zpátky do osady! Rychle!“

Hučení hlasů se přelilo do dupání nohou. Vikingové se nahnuli k plavidlům na mělčině. Lezli do nich bez pošťuchování nebo hádek, všichni přesně znali své místo. Muži brodící se v gejzírech vody odstrčili čluny od břehu. Vesla prořala hladinu.

Na malém ostrově uprostřed zátoky, kde se obvykle konaly hólmgangy, zůstal jen býk. Znovu zmateně zabučel, jako by si stěžoval, že ho sem táhli zbytečně. Oblohu křížovala hejna vyplašených ptáků.

„Bílí?“ zavolal Thorgeir na nového náčelníka.

„Vítězství v hólmganze nedává věstecké schopnosti,“ odsekl Otrygg.

Břeh na jižním konci zátoky lemovala široká mělčina, proto z pláže vybíhalo dlouhé dřevěné molo. Bylo k němu uvázáno pět velkých veslic. Čluny se vklínily mezi ně, přirazily k lávce, provazy se omotaly kolem kůlů. Muži se škrábali nahoru a s dupáním a křikem se hnuli k osadě. Na mírném úbočí se to hemžilo jako v mršině po pár dnech na slunci. Z chatrčí a stanů vybíhali chlapci se zbraněmi v rukou a narychlo si zapínali řemeny, popruhy a spony.

Otrygg právě došel na konec mola, když zaduněla kopyta a od východu se přihnali dva jezdcí – hlídka ze strážnice u průlivu. Trhli uzdami před Otryggem a Thorgeirem a zmateně přeskakovali očima z jednoho na druhého, odhadující vítěze hólmgangy.

„Mluvte!“ rozhodl za ně Otrygg.

„Mnoho lodí. Od východu. Nejspíš Vendové.“

Hofding a pobočník se ohlédlí k severu. I když to bylo víc než míli, zahlédli čtvercové plachty, množící se v úžině.

Huuuuuuuuuuuuuum!

Překvapeně obrátili pohledy do vnitrozemí. Tohle troubení dolehlo od bučinou lemovaného hřebene nad osadou. A určitě to nebyl vikingský roh.

„Do zbraně!“ zařval hofding z plných plic a rázně vykročil. „Útočí od lesa!“

Z houští na kopci vystoupil dlouhatánský šik ozbrojenců.

Otrygg následovaný Thorgeirem a družinou pospíchal k náčelnickému srubu uprostřed úbočí. Kolem se formovaly bojové oddíly, spojovaly řady štítů, zvedaly lesy kopí a mečů. Střelci napínali do luků tětivy.

„Odvahu!“ křičel hofding. „Jsou to jen červi z Volinu a Štětína. Uctívači dubových hlav, slepičí srdce, lebky plné trusu!“

Šik na hřebeni se nehýbal. Plavovlasí muži se mračili na osadu zpoza kruhových štítů, hroty kopí pozvednuté k obloze a šípy sice na tětivách, ale luky zatím skloněné.

„U Jednookého, na co čekají?“ zavrčel Thorgeir. „Než se ozbrojíme a přeskupíme?“

„Jen co dorazí lodě,“ odpověděl mu jeden z bojovníků, „udeří na nás současně z obou stran.“

„Ale proč se ti z lesa ukázali tak brzy?“ přemýšlel nahlas Otrygg. „Mohli počkat na vylodění a až potom nás překvapit zezadu. Tuším za tím něco jiného.“

„Anebo jsou prostě pitomí jako polena,“ pokrčil Thorgeir rameny. „Otálejí, protože mají scvrklé koule jako všichni Vendové...“

„Asi jsi zapomněl, cí koule se scvrkly, když jsme se setkali naposledy.“

Vikingové zamračeně hleděli střídavě na návrší a na zátoku. Vendských lodí přibývalo, už se rojily kolem ostrova hólmgangy.

Od lesa se ozval výkřik. Otrygg zúžil oči. Ze šiku na hřebeni vystoupil ramenatý bojovník s kopím v ruce. Hrot se blýskal jako na slunci, přestože oblohu od obzoru k obzoru zakrývala mračna.

„Jarovíít!“ zakřičel muž a praštil ratištěm do štítu. Ostatní ho napodobili, zbraně zařinčely na puklicích a kováních. Údery nabraly společný rytmus.

Otrygg ohrnul rty.

„Ukažme jim, jak hřmí vikingské železo!“ křikl, zvedl sekeru vysoko a tupou stranou hlavice udeřil do štítu. Muži se okamžitě přidali.

„Odin!“ zařval Thorgeir.

„Odin!!!“ zopakoval sbor.

Ze svahu se k molu a nad zátoku řinul lomoz, jako by už vypukla bitva. Vřava se stupňovala a každou chvíli mohla přejít do útočného pokřiku a rachotu skutečného střetu.

Pak ale zavyl vlk.

Nebyl to obyčejný hlas, který vnikne do hlavy ušima – vytryskl přímo v mozku jako plamen z rozdmýchaného žárovíště, naplnil lebku a vyslal třesavku po páteři do srdce a žaludku.

Bojovníci ztichli jako pod dotykem Morany – ti na hřebeni i v osadě. Ozvěny křiku a rachotu se roztrhaly nad hladinou zátoky. Ruce se štítů a zbraněmi poklesly.

„Co, do prdele...“ zachraptěl Thorgeir, ale vzápětí to uviděl.

Od nepřátelského šiku se oddělila velká černá skvrna a vydala se dolů z kopce.

„To je on,“ vydechl jeden z vikingů. „Démon z aelfské lodě. Přišel se pomstít.“

„Fenrir!“

„Garmr!“

„Hovno,“ uťal Otrygg. „Není náš. Je vendský. A dá se porazit a chytit. Ten bělovlasý polykač semene to dokázal, tak proč ne my? Připravte se! Luky!“

Střelci pozvedli zbraně, natáhli tětivy k čelistem.

„Jen co vkročí mezi chýše...“

Obrovitý vlk se zastavil před dřevěnicí na horním konci osady. Tam si sedl, nastražil uši a ocasem dvakrát ometl zem.

Lukostřelci po očku pohlédli na hofdinga. Jako by na ně zapomněl, a tak pomalu sklonili hroty k zemi.

»*Tak snad přejdeme k věci.*«

Trhli sebou, někteří dokonce ustoupili a přikřčili se za štítu. Jiní se ohlédli v domnění, že jim do ucha vrčí duch.

»*Brynjar je za sedmero horami. Tak brzo sem nepáchne. Určitě jste se podle toho zařídili. Kdo je nový náčelník?*«

Otrygg se dlouhou dobu mračil přes okraj štítu. Muži na něm viseli nervózními pohledy. Nakonec se zhluboka nadechl a vykročil ze šiku.

„Jestli se pohne, prošpikujte ho šípy. To na tu prašivou kůži platí.“

Nikdo neodpověděl, jen pevněji sevřeli rukojeti, ratiště a násady.

Otrygg v hrobovém tichu stoupal mírnou uličkou. Nepospíchal. Vlk ho upřeně sledoval a oči mu zvláště zářily. Jazyk visel z tlamy.

Nový náčelník se zastavil v půli cesty mezi houfy spolubojovníků a obludou.

„Co chceš?!“ zavolal.

»*Koryto čerstvé zvěřiny.*«

„Cože?!“

»*Ale nic. Co chci já, je teď vedlejší. Jsem posel. Ty jsi Brynjarův nástupce?*«

„Zvítězil jsem v hólmganze. Muži z Herborgu teď poslouchají mé rozkazy. Jakou zprávu mi neseš?“

»*Vidíš toho chlapa na kopci? Toho s Jarovítovým kopím v ruce? To je Ogněslav, kníže Voliňanů.*«

Otrygg se zamračeně podíval na statnou postavu.

»*Snadno si domyslíš souvislosti. Skyndilovi se nepodařilo dobýt Volin. Skončil bradou vzhůru stejně jako jeho muži. I Halldor padl a v síni bohů si s ním připije víc než polovina jomskallské posádky. Ostatní poklekli před Ogněslavem. Jsou na lodích, které*

právě přistávají támhle za tebou. Velí jim Asvard. Znáš Asvarda?»

Otrygg se neohlédl. „A Brynjar?“

»Žije. Pokud se jeho bělovlasí kumpáni nerozhodli jinak. Zdrhl s nimi na Rujánu. I my tam máme namířeno.«

„Chcete bojovat s bílými?“

»Vidím, že náčelníkem nejsi jen kvůli svalům.«

„Zato Ogněslav musel zešít. Aelfy není možné porazit.“

»Vyhraješ jakoukoli válku, když máš dostatečnou přesilu. A to nás přivádí sem.«

„Máme se s vámi plavit na Rujánu?“

»Ano, tak se dá shrnout Ogněslavův rozkaz.«

„Mám před ním pokleknout?“

»Stačí obrazně.«

„Cože?“

»Nemusíš si opravdu odírat kolena. Jen dáš slovo, že se podřídíš jeho velení.«

„A když odmítnu?“

»Zabije tě. I každého se stejně tvrdou palicí.«

Otrygg zvedl štít a zahoupal sekerou v ruce. Vlk se postavil na všechny čtyři.

»Dobře si to rozmysli. Aby ses neproslavil jako pitomec, který nebyl hofdingem ani celý jeden den.«

„Nemusím jeho výzvu přijmout. Je Vend. Naše zákony pro něj neplatí.“

»Tak co uděláš? Schováš se za své muže a zavelíš do útoku? Pořádně se rozhlédni. Máš tady asi... dvě stě padesát mužů?«

„Skoro tři sta.“

»Takže nás je sedm na jednoho. Pobjeme vás do posledního.«

Otrygg vrhl krátký pohled přes rameno. Lodě a čluny už se nořily kýly do mělčiny. Všechny se hemžily muži. Nechyběly vikingské veslice s vousatými, v oceli zakovanými posádkami – chlapy z Jomskally.

»Pochop jednu věc.«

Hofding se otočil zpátky k vyjednaváči.

»Nemůžeme vás obejít. Mohlo by vás napadnout, že za našimi zády vydrancujete Štětín nebo Volin. Nebo že se přidáte k nepřátelům a zaútočíte na náš týl. Buď se přidáte, nebo vás pobijeme.«

„Kolik životů jste ochotni položit za naši zkázu?“

»Kolik bude potřeba. Ale odpověz mi: máš rozumný důvod vzdorovat?«

„Přičí se mi sloužit vendskému psovi.“

»Mysli na kořist. Na Rujáně se jí povaluje habaděj pro všechny.«

„Jenomže tam číhají aelfové. Dobře opevnění v Rugardu a dalších hradištích.“

»Víme, jak je vylákat ven.«

Otryggovyma očima prolétl proud obrazů, důsledků různých rozhodnutí. Požáry, krveprolití, křik, bolest...

„Nezáleží jen na mé vůli,“ řekl smířlivěji. „Musím svolat thing. Nejstarší a nejmoudřejší z nás rozhodnou, zda půjdeme do války.“

»Na zdlouhavé porady není čas.«

„Do večera vám dáme vědět, jestli s vámi ráno vyplujeme na Rujánu.“

Vlkovy oči tentokrát zazářily úplně jasně – plameny měly krvavou barvu. Otrygg cítil démonovo vědomí v mysli, probíralo se jí jako vařečka kotlem vařeného skopového. Hledalo skryté, lstivé záměry.

Žádné nenašlo. Otrygg byl ztělesněním cti.

»Dobrá. Do soumraku. Pak se buď přidáte, nebo se tohle místo zítra přejmenuje. Mám několik nápadů. Pustý přístav. Krvavé pobřeží. Zátoka lebek. Co se ti líbí nejvíc?«

V podvečer na ostrově hólmgangy znovu rozprostřeli kůži.

Ogněslav si ji prohlížel s pozvednutým obočím a opovržlivě zkrivenými rty.

„Zasraní vikingové,“ bručel, když si svlékal šupinový pancíř. „To jsme se nemohli prát někde na břehu? Stačí přece kruh ze štítů...“

„*Uděláme to podle nich,*“ přerušil ho Goryvlad. „*Ať si zachovají čest. Budou spolehlivější, když spojenectví neukováme pod nátlakem.*“

„Na tuhle sebranku platí jen hrubá síla. Hrubá, krutá síla. Před ničím jiným hlavu neskloní.“

„*No, ty o tom musíš něco vědět.*“

„Tím chceš říct, že jsem stejně tupý, krvelačný hrdlořez?“

Goryvlad k němu úkosem vzhlédl. „*Nechme toho. Přistoupil jsi na souboj, zbytečně se teď vykrucuješ.*“

„Jak jsi přišel na to, že se vykrucuju?“

Ogněslav si přitáhl šněrování na plátěných kalhotách a prohlédl zapínání na nátepnících, do kterých měl zastrčené rukávy haleny. Pak v doprovodu vlčího běsa došel ke kůži.

„To musel být obr. Kosti z takového býka bys nerozdrtil ani ty.“

„*Nepodceňuj mé odhodlání, když jde o čerstvý hovězí morek.*“

„Ale i tak je na kůži málo místa. Nemáš kam uhnout, uskočit, přeběhnout...“

„*O to přece jde. Zbabělec a váhavec nemá šanci. Jakmile se nějakou částí těla dotkneš místa mimo kůži, prohrál jsi. Můžeš jen útočit.*“

„Nic jiného nemám v úmyslu.“

Z druhé strany přikročil ke kůži Otrygg. Také se zbavil všech zbraní a zbroje.

„Porušujeme pravidla,“ zabručel. „Hólmganga se může konat nejdříve tři dny po výzvě.“

„Tolik času nemáme,“ odsekl Ogněslav.

„Jsem v nevýhodě. Dnes už jsem jeden souboj vybojoval.“

»Co je tvoje únava proti jeho čerstvě sešitým ranám?« pohodil Goryvlad čenichem na knížete.

„Na pár potrhanych stezích nezáleží,“ zavrčel Ogněslav. „Pokud je potřeba rozbít jednu tvrdou lebku, aby Herborg uznal mé velení, s chutí to udělám. Dost už těch výmluv!“

Otrygg do něj zabodl pohled a snažil se zachovat pověstnou rozvahu. „Pokud vyhraješ, Voliňane, odevzdám meč do tvých služeb. Ale jestli vítězství připadne mně...“

„Cha!“

„...potáhneme na Rujánu jako rovnocenní spojenci. Na poradách bude mít můj hlas stejnou váhu jako tvůj. Dostanu stejný podíl z kořisti, žádné zbytky.“

Knížeti škublo koutkem úst, ale pokrčil rameny na znamení lhostejného souhlasu.

„Odin!“ zvolal Otrygg k nebi a vkročil na kůži.

Ogněslav beze slova následoval jeho příkladu. I když byla kůže opravdu rozměrná a soupeři stáli na nejvzdálenějších koncích, přesto je dělilo jen pár kroků.

Na zátoku padal soumrak, v oblačném počasí rychlý jako kápe stažená do očí. Na břehu hořely ohně. V dálce rozčileně křičeli ptáci, jako by spílali dni, že skončil příliš brzy.

„Co teď?“ zeptal se Ogněslav netrpělivě.

„Teď rozhodnou bohové,“ sykl Otrygg, prudce vykročil a ohnal se pěstí.

Voliňan, přestože ramenatý a samý sval, byl o půl hlavy nižší než viking. Bleskurychle se přikrčil a vyrazil s útočně skloněnou hlavou jako jelen v říji.

Otryggova pěst se jen otřela o Voliňanovo temeno, načež mu soupeřovo čelo narazilo do hrudi. Hofding ucouvl – chodidlo, kterým se proti knížeti zapřel, se zastavilo palec od okraje kůže. Zvedl obě ruce a lokty vrazil do Ogněslavovy hlavy a rame-nou. Voliňan klesl na kolena, rukama ale pořád svíral soupeřův trup.

Další úder loktem směřoval na zátylek. Knížeti by však šiji záviděl i ten býk, na jehož kůži zápasili.

„Jarovít!“ Nedbaje na Otryggovy vzteklé rány vstal, čímž vikinga zvedl ze země. V pevném sevření se zapotáceli a chvíli se nedalo odhadnout, na čí stranu spadnou.

Pak se hofding svalil na záda. Do trávy vedle kůže. Vládce Volinu přistál na něm. Oběma unikl z hrdla vyražený dech.

„*Je rozhodnuto!*“ štěkl Goryvlad.

Otrygg zlostně zaklel a snažil se protivníka setřást. Ogněslav se s chechtáním zvedl na kolena.

„Odpřísáhneš mi věrnost. Před zraky všech mužů. Poslechněš každé mé slovo, i kdybych ti přikázal vylízat svou vlastní...“

„Počkat!“ zvolal šedivý viking, patřící k půluctu Otryggových průvodců.

Všichni na něj pohlédli. Praštil obřadní holí do země, amulety zachrastily.

„Neviděli jste to? Svíral ho kolem pasu. Když spadli, Voliňan měl ruku pod hofdingovými zády.“

Ogněslav se okamžitě přestal smát. „Co to žvaníš?“

„Tvoje ruka se dotkla země dřív než Otryggovy lopatky. Prohrál jsi!“

„Jsi plný hoven. Neslyším slova, jen stařecké prdy!“

„Pozor na jazyk, Voliňane,“ snažil se Otrygg sebrat. „Když stařešina Grimwulf říká, že viděl tvoji...“

Ogněslav se pohnul tak rychle, že to ani pořádně nepostřehli, natož aby stačili včas zasáhnout.

Levačkou sáhl na Otryggův zátylek a popadl ho za vlasy. Pravou dlaň mu ze strany zapřel do brady. Prudce, vši silou zatlačil a otočil hlavu obličejem k zádům.

Křup.

Viking ani nehlesl. S vyvalenými očima a rozšklebenými ústy se svalil na zem, jako by byl už dávno bez života. Hlava na hadrovém krku při nárazu poskočila. Kalhoty zvlhly močí.

Nikdo se nepohnul, nevydal ani hlásku. Ogněslav vstal a zabodl zrak do Grimwulfovy ohromené tváře.

„Co říkáš na moje ruce teď? Byly na správném místě? Je vítěz souboje jasný?“

Stařec ucouvl, oči vytřeštěné.

„Znesvěcení,“ vysoukal ze sebe. „Podvod. Vítězství beze ctí! Sám sebe jsi odsoudil k niddingru!“

„I kdybych věděl, co to znamená, seru na to,“ odsekl Voliňan. „Vyhrál jsem, padněte na kolena! Hned!“

Vikingové sáhli po zbraních. Půltucet Ogněslavových průvodců okamžitě udělal totéž. Ostří zasyčela na kování pochev.

»*Tak dost!*«

Až se jim zkroutila střeva. Goryvlad vycenil tesáky a s planoucíma očima vykročil proti vikingům. Couvli, jen Grimwulf si zachoval důstojnost, přestože se viditelně chvěl.

»*Bohové rozhodli. Ogněslav stojí, Otrygg leží mrtvý. Chce někdo zpochybňovat vítěze?*«

Nikdo se neozval, přestože starcovy kníry se třásly, jako by skrz ně cedil neslyšná slova.

»*Podle zákona hólmgangy je Ogněslav vládcem Herborgu. Bude však velkorysý a svěří velení vašich lodí jednomu z vás. Souhlasíte?*«

Zase žádná odpověď.

»*Souhlasíte, nebo se chcete vrátit na břeh po kusech?*«

„Neměl jsi Otrygga zabít,“ zachrptěl Grimwulf. „Byl nejlepším z nás, možná lepší než Brynjar. Pocházel z urozeného rodu, čest pro něj znamenala všechno, dokázal projevit milosrdenství...“

„Urozený, čestný, milosrdný,“ přerušil ho Ogněslav s úšklebkem. „K čemu jsou takové ctnosti na válečné výpravě?“

»*Určitě máte dost mužů, kteří jimi neoplývají. Kdo bude velet?*«

Grimwulfovi splaskla hrud' a poklesla ramena. „Thorgeir.“

Goryvlad schoval zuby a oči mu pohasly.

»Otrygg zahynul v poctivém boji. Jestli někdo řekne něco jiného, bude mít na svědomí spoustu životů. Včetně svého vlastního, protože mu prokousnu krk.«

Zaražení, zamlklí vikingové zvedli Otrygga, zabalili ho do posvátné kůže a zamířili s ním k lodi. Vlk je vyprovodil pohledem a otočil se k Voliňanům.

»Chtěl jsem si je naklonit nekrvavou cestou!«

„No a?“ odfrkl si Ogněslav a sklonil pancíř a zbraně. „Neprotil jsem ani kapku.“

KAPITOLA DRUHÁ

Královna Rujány

Setmělo se. Západní obzor ještě lemují zbytky denního světla, ale z východu už kypí tma, jako by se tam svíjel Černohad a dávil proudy černoty. Nepřekáží mi to, spíš naopak. Slunce mě jen oslepuje, v šeru či polotmě vidím stokrát lépe. Tohle je můj čas. Můj živel.

Letím podél pobřeží. Na severu, po mém levém křídle, se rozprostírá Bílé moře. Navzdory bezměsíčné noci se matně mihotá. Vpravo se černají ostrovy Orzna a Volin, oddělené úzkým klikatým průlivem Svina. Jeho ústí se zjeví přede mnou. Přistanu na vysoké borovici nad pláží a odpočívám – mé tělo není stavěné na dlouhý let.

U úžiny stojí osada, tři sruby a hrstka chyší a stanů. Na pobřežním štěrku spočívají dvě dlouhé vikingské lodě a pár menších člunů. Není vidět nic neobvyklého. Z prostých příbytků občas vyskočí ohnivý záchvěv, vzlétne útržek písně nebo se vypotácí přioopilý muž, aby ulevil měchýři.

Po chvíli pokračuji na jih. Pode mnou se klikatí Svina, podobná řece. Vlevo i vpravo se táhne nedozírná rovina – louky, lužní lesy, mokřady, ostrůvky vykrojené potoky a říčkami. Cestou zahlédnu dvě osady – chatrče na kůlech, rybářské čluny, temná okna. Tihle lidé po celodenní dřině padají na lůžka už se soumrakem.

Letím dál. Všude vládne tma, pohyb zachytím jen tu a tam – většinou zvíře, které se přišlo napít k úžině.

Na půli cesty mezi Bílým mořem a Velkým zálivem se Svina prudce obrátí na východ. Na travnatém výběžku v ohybu hoří ohně. Veliký tábor, mnoho mužů, stany a prosté přístřešky. Na břehu leží lodě a čluny. Dvě z nich jsou nevidaně mohutné, černé, s dračími lebkami na čelenech.

Jeden oheň je jiný. Plane na okraji tábora, daleko od ostatních. Nešlehá z ohniště, ale přímo ze země. U zdroje klečí tmavá postava. Hali ji krvavě rudé plameny.

Přemáhá mě únava. Mám pocit, že se zřítím z oblohy a polámu si křídla. Vědomí v mé mysli se začínají trhat. Rychle přistanu na jedli blízko tábora a zatnu spáry do kůry...

Kuiii!

Milada seděla na patách, ale měla co dělat, aby se nesvalila na příkrývku rozprostřenou v trávě. Dech měla zrychlený, jako když spáče trápí zlý sen. Vlasy jí padaly do očí, ale na to nikdy nedbala. Nebyl důvod.

Nahmatala vak zdobený bronzovými spirálami, rozepnula ho a sáhla dovnitř. Něco se tam hýbalo. Vytáhla ropuchu a nechala ji vyklouznout z dlaně do trávy. Pak zvedla obličej ke stromům a ještě jednou sáhla do ptačí mysli.

Kuiii!

Malý dravec se s třepotáním křídel snesl přímo na žábu. Zabořil do ní silné drápy, zobák nelítostně zatnul do hlavy.

Zbytečně se kroutila, trhal ji a hltal přímo tam, na zemi, mezi kořeny jedle.

„Jen si dej,“ šeptla Milada. „Zasloužíš si to. Odpusť, že jsem tě vedla tak daleko.“

Zase se zhluboka nadechla a zkusila vstát. Ztuhlé tělo ji ale zradilo a jen rychle natažené ruce zabránily pádu.

Přemáhala mdloby. Kroky zaslechla, až když byly těsně za ní.

Kuiii!

Sýček vzlétl se zbytkem ropuchy v drápech a zmizel v korunách stromů.

„To jsi ty?“ zachraptěla vědma.

„Já. Žiješ?“

„Stěží.“

Klekl si a podepřel ji. Neodolala a schoulila se mu do náruče. Na okamžik ztuhl, jako by se chtěl odtáhnout, ale pak ji objal.

„Dlouhý let?“ zeptal se.

„Hnala jsem toho chudáka až k ústí Sviny.“

„Dosáhla jsi na pobřeží?“

„Taky se divím. Ale ke konci jsem už měla co dělat, abych ho udržela. Byl zmatený a snažil se mě setřást. S Pírkem bych doletěla ještě dál.“

„Po těch náhodných spojeních jsi vždycky jako spráskaný pes. Potřebuješ trvalejší náhradu.“

„A nejenom za Pírka,“ povzdychla si.

Zase trochu ztuhl.

„Jen se neboj,“ zkřivila ústa. „Nejsem veverka, která pořád skáče z větve na větev. A ani trochu se ti nemíním vnucovat.“

„Milado...“

„Hlavně mě neutěšuj. Můžu si za to sama, že jsem podlehla takovému ničemovi. Teď vidím, že to ani nemohlo skončit jinak.“

„Mohlo. Hůř. Nic si nevyčítej. Udělala jsi, co bylo potřeba. Kromě toho, ještě není úplný konec. Divorad...“

„Prosím. To jméno vůbec nevyslovuj. Jako by na mě pokaždé

sáhl jeho duch. Zabila jsem ho, měl by se utopit v minulosti jako vodní oběť s balvanem na nohou...“

Miladin hlas se zlomil. Objal ji pevněji; tak vroucně, jak to za těchto okolností dokázal.

„Ještě jsi mě úplně neodvrhl?“ zašeptala po chvíli.

„Ne. Ale byla jsi s jiným. A nebyl to obyčejný člověk. Něco z něj v tobě zůstalo. Pořád to vnímám.“

„Snažím se to vypudit. Ze všech sil.“

„A právě proto to nejde. Potřebuješ si odpočinout. Aspoň pár dní nečarovat, od všeho se odpoutat...“

„To nejde. Když zůstanu ve tmě... jeho přízrak je tam se mnou.“

„Tak mu vzdoruj. Soustřeď se jen na to. Průzkum můžu dělat já.“

„Tvou silou nesmíme plýtvat. Jsme pořád dál a dál od svatyně Krvavého ohně. Navíc míříme na moře, na ostrov. Co když ti nezbude síla na spojení s Gorjou?“

„Zatím to jde.“

Popotáhla, pěstí si protřela oči a odtáhla se. „Potřebuji se ohřát. Pojdme k ohni.“

„Pojdme.“ Pomohl jí vstát. „Kníže čeká na novinky.“

„Určitě? V poslední době mám dojem, že ho zajímá jenom stav medoviny v měsích.“

Rogan se ještě víc zamračil.

Kuiii!

„Zlé znamení.“ Kručina zvedl k ústům čutoru, jako by to byl zaručený lék na nepřízeň osudu. Vladykové a družiníci u největšího ohně sáhli po amuletech, většinou tříhlavých lipových modlách, které se vešly do dlaně.

„Kdepak znamení,“ řekl Rogan. „Obyčejný sýček.“

Prudce se ohlédli. Pořád si nezvykli na černokněžníkovy nesyšné příchody; jako by se zhmotnil z pásu tmy mezi skvrnami chvějivého světla. Za ním se šourala bledá vědma. Muži jim rychle uvolnili místo na vývratu, podali pečenou rybu, volavčí stehno, měch s pitím.

„Milada ho poslala na průzkum Svinu,“ dodal Rogan a zakousl se do masa.

„Co jsi viděla?“ zeptal se Tverjan. Kručina s odvrácenou tváří natahoval uši k lesu, jako by ho víc zajímala sýčkova neblahá věštba.

„V úžině nám nic nehrozí. U ústí je vikingský tábor, ale nezahlédla jsem tam nic, co by nás mělo zneklidnit.“

„Co loď s uprchlíky?“ nadhodil vladyka Moguč.

„Není po ní ani vidu, ani slechu.“ Strčila si do úst kus ryby. „Zřejmě zamířili přímo na Rujánu.“

„Byl bych přísahal,“ mračil se Tverjan, „že Brynjar od severu obepluje Volin a přes Svinu se vrátí do Herborgu, pro své muže.“

„Kdyby to bylo jen na něm...“ přikývl Rogan. „Jenže on té lodi nevelí.“

„A kdo tedy? To hadí oko?“

„Kerrelas chce Vladu co nejdříve dopravit Ormskaldovi. Poplujeme za nimi. Podél Orzny na severozápad a potom rovnou nahoru k rujánským břehům.“

„Nepočkáme na Ogněslava v ústí Pěny?“

„Poradí si i bez nás. Musíme se co nejdříve dostat na Arkonu. Až ji osvobodíme, vyrazíme na jih.“

„Útok na Rugard musí být jednotný. Určitě se dokážeš spojit s Goryvladem?“

„Před chvílí to šlo.“

„Kde vlastně je?“ zeptal se najednou Kručina. Podívali se na něj. Pořád zíral někam do tmy.

„Nocuje v Herborgu,“ odpověděl černokněžník.

„Vikingové se přidali?“

„Přidali.“

„Bez boje?“

„Ne úplně. Ogněslav musel zabít nového náčelníka.“

„Mizerný základ pro válečné spojení,“ štoural se Moguč nehtem mezi řídkými zuby. „Při nejbližší příležitosti se k nám herborská sebranka otočí zadkem. A nebo ještě hůř, zakousne se do našeho.“

Černokněžník odhodil volavčí kost do ohniště. „Ogněslav ráno vypluje k Pěně a Volgostu. Všechno jde podle plánu.“

„Jen to nezakřikni.“ Kručina si znovu pořádně přihnul z čutory. „Bohové umí být škodolibí. Chvíli se ti zdá, že jde všechno hladce...“ Vládce Štěčanů ztichl, zatnul zuby a promnul si pravý bok. Muži se na něj úkosem zadívali.

„Dej si říct.“ Rogan byl jako obvykle jediný, kdo se odvážil knížete poučovat. „Pij s mírou. Pár dní ses držel, ale od Volinu...“

„Už jsem říkal, že o tvoje rady nestojím, Černý. Je mi dobře.“

„Nevypadáš tak,“ zvedla Milada hlavu. „Jestli už ti na ničem jiném nezáleží, myslí na své syny.“

Kručina se zprudka otočil k ohništi. Oči mu potemněly, vrásky se prohloubily, žvýkácké svaly naběhly. Většina mužů raději odvrátila pohled.

„Vědmo,“ vydralo se z knížecí hrudi temné chraptění, „neplyne den, abych na chlapce nemyslel. Probouzím se i usínám s myšlenkou na ně, jako že je Triglav nade mnou.“

„Tak proč potom...“

„Mlč!“ okřikl ji, až sebou Rogan trhl. „Nepoučuj mě. *Mne* bude až do Návů pronásledovat vzpomínka na to, jak jsem obětoval syny. Protože až se Ormskald dozví, že Štěčané a další kmeny vytáhli pod znamením krvavé sekery, začne pobíjet rukojmí.“

„Nesmysl,“ namítl černokněžník. „Nechá si chlapce, dokud nepřitáhneš k hradbám Rugardu. Až tehdy jim přitiskne čepel ke krku.“

„Pak by bylo lepší, kdyby je zabil hned.“

Muži se na knížete překvapeně zadívali.

„Nechci se dívat, jak je podřízne,“ dodal Kručina.

„Pokud nám budou bohové dál přát,“ řekl Rogan, „vůbec k tomu nedojde. Slíbil jsem ti, že se o chlapce postarám.“

Kručina zkrivil rty, jako by se mu v ústech nahromadil hlen.

„Slibů jsi mi dal až nad hlavu, Černý. Kolik z nich jsi opravdu splnil?“

„Už mi nevěříš?“

„Zajímá tě pouze vlastní prospěch. Nám pomůžeš, jen když se ti to hodí do plánů.“

Temnota v černokněžníkových očích se prohloubila. „Takové je každé válečné spojenectví.“

„Jistě. Ale pak mi nesahej do svědomí. A ty už tuplem ne, vědmo. Jednám, jak jednám.“ Na důkaz své zarytosti Kručina znovu zvedl čutoru a jediným douškem ji vyprázdnil. Říhl, hřbetem ruky si otřel kníry a vstal. I když se snažil, trochu se zapotácel.

„Beztak už nemám syny,“ dodal ponuře. „Od chvíle, kdy jsem se rozhodl plavit na Rujánu, jsou vlastně mrtví.“

Kuiii!

Bažen uchopil pobité sedlo a nasadil ho na koňský hřbet. Už na něj dosáhl. Bylo mu dvanáct, v tomhle věku rostl, jako by ho živili mlékem a medovinou, které se sráží na listech Veledubu. Sice v poslední době jedl zbytky ze stolů, ale byly to bohatě prostřené tabule a i to, co z nich padalo psům a otrokům, by mnozí považovali za knížecí hostinu. Baženovy kosti se rychle obalovaly svaly, horní ret lemovaly první vousy a po nocích se mu zdávalo o dívčích vнадách, takže se ráno budil tak ztvrdlý, až to bolelo.

Krasnomir zapnul podpětku pod koňským břichem. Nemusel se příliš ohýbat, staršímu bratrovi nesahal ještě ani po ramena.

Bažen přehodil hřebci uzdu přes hlavu a konec omotal kolem hrušky.

S rukama na sedle sklonil zadumaný pohled ke třmenu. Krasnomir si toho všiml. „Bráško?“

„Stačí jen vyskočit a kopnout koníka do slabin...“

Mladšímu kněžicovi se rozšířily oči. „U bohů, Bažene, ne. Nenechávej mě tu!“

„Zbláznil ses?“ zamračil se na něj Bažen. „Samozřejmě bychom odjeli oba.“

„Ale já nechci,“ ztlumil Krasnomir hlas a vyplašeně se rozhlédl. Osada na mírném kamenitém břehu se hemžila bělovlasými a jejich ohavnými poskoky. „Oddělají nás.“

„Jen se podívej ještě jednou. Vidíš? Nikdo si nás nevšímá.“

Krasnomir mu musel dát za pravdu. Od chvíle, kdy se nad vnitřním zálivem ozvalo troubení, se všichni z Ralsviku hrnuli k přístavu a zvědavě vyhlíželi ohlášenou loď.

„Než se vzpamatují, budeme už dávno v lese,“ ohlédl se Bažen do vnitrozemí.

„Prosím,“ pověsil se Krasnomir na bratrovu ruku. „Nedělej to. Nejsou k nám zase tak zlí. I výprask už dostáváme jen jednou za den...“

„Jsme zajatci,“ zachmuřil se Bažen. „Otroci. Psi pod stolem. Zaslechl jsem, že Štěčané vytáhli do boje. Rozumíš? Ormskald si může kdykoli usmyslet, že nás podřízne jako selata.“

„Otec nás osvobodí. Vypálí Rugard a zabije všechny bělohlavé.“

„Vážně tomu věříš? Těch neřádů je jako much na smradlavé krávě.“

Mladší chlapec zkrivil ústa, zvlhly mu koutky očí. „Jsme na ostrově. Nemáme kam utéct.“

„Někam zalezeme. V jižních lesích se prý ukrývají Ránové, kteří se nenechali zotročit. Přijmou nás, než přijde otec...“

„Vy hnidy!“

Vylekaně se přikrčili a vrhli přes ramena nesmělé pohledy. Ze srubu, v kterém dříve sídlil vikingský náčelník přístaviště – prý ho vlastnoručně rozpáral Ormskald – vyšel Borgar. Z velitele dwergů se chlapcům podlamovala kolena. Pokožku měl tmavou, jako by trávil všechny čas na slunci – přitom dwergové se denního světla stranili a nejráději žili v jeskyních a hlubokých lesích. Místo vousů a vlasů měl tvrdé černé štětiny, podobné kančím. Ruce dlouhé, svalnaté, nohy krátké, silné. Oděv pobitý bronzovými nýty a bodci. Plášť z vlčích kožešin, náhrdelník z lidských kostí.

„Nestůjte jako pařezy!“ vycenil špičáky živené člověčinou. „Sráči špinaví! Vidím, jak se kradmo rozhlížíte. Něco kujete. Snad vás nenapadlo, že byste mohli zdrhnout? Váš otec táhne na Rujánu. Jestli se náhodou dotrmácí až k Rugardu, pozdravíte ho z hradeb. Jako dobří synové ho uctíte vlastní krví. Požádám Ormskalda, abych vás já osobně mohl svléknout z té měkké bílé kůže a ušít si z ní nové opánky!“

Krasnomir v sobě zadusil vzlyk, Bažen zlostně stiskl zuby. Už Borgara znal. Dwerg byl obvykle první po ruce, když si Ormskald potřeboval zchladit žáhu. Borgar se potom ještě krutěji vyřádl na těch, kdo stáli pod ním.

„Co civíte?“ štěkl na ně a v drobných očích bez bělma, jindy temných jako noc, se zlověstně zablesklo. „Sedlejte další koně! Ještě dnes se vracíme do hradiště!“

Přeběhli ke druhému zvířeti a sáhli po přikrývce a postroji, pověšených u napajedla. Dwerg si pohrdavě odfrkl, a opíraje se o oštěp s háky na hrotu, vykročil dolů svahem k zátoce. Následovalo ho několik přihrbených postav se štíty na zádech.

Na břehu spočívalo deset mohutných černých lodí a nejméně třikrát tolik vikingských veslic a menších člunů. Právě se mezi ně vklínila další loď; kýl se zabořil do štěrku, který dal přístavišti jméno. Veslaři vyskočili, na provazech vytáhli loď výš a přivázali ji k silnému kůlu, jakých byly na pláži zatlučené asi dva tucty.

Borgar se prodral houstnoucím zástupem k Ormskaldovi. Nevraživých pohledů aelfů z královny družiny si nevšímal. Kdyby se urážel po každém pohrdlivém projevu od bělovlasých, musel by denně vyzvat na souboj tucet z nich.

Samozvaný král Rujány stál se stříbrnou přilbicí v podpaží, dlaní na rukojeti honosného meče a plavou hřívou rozsypanou po ramenou zakrytých zeleným pláštěm. Postavou by zahanbil i nejrobustnější vikinky; mezi aelfy se tyčil jako modla nad shrbenými vyznaváči, dwergové se kolem něj hemžili jako švábi. Ze vznešeně tesané, hladce oholené tváře – bílí považovali vousy za znak podřadných ras – hleděly zlatozelené dračí oči. Obvyklý chlad a krutost v nich vzácně vystřídal zvědavost.

Od lodě se blížila různorodá skupinka. Vedl ji Kerrelas. Před vládařem padl na kolena a sklonil čelo až k zemi.

„Můj vládce!“

„Kde je Skyndil?“

Kdyby to bylo možné, Kerrelas by se zavrtil mezi pazourkové kameny. „Odpusť mi, vznešený! Povolala ho k sobě Hel.“

„Proč prosíš o milost? Zavinił jsi jeho smrt?“

Mladík zaváhal jen na okamžik. „Zabil ho vendský šíp. U Volinu se strhla krutá bitva. Čelili jsme obrovské přesile...“

„Kde je vojsko, které jsem Skyndilovi svěřil?“

„Doprovodilo ho do Helheimu. Přežili jsme jen my tři.“

Další dva aelfové poklekli a hluboce se uklonili.

„A lodě?“

„Jedna je vážně poškozená. Zbylé dvě padly do rukou Vendů.“

Přestože Ormskald znal odpovědi dopředu, očitě svědectví ho přimělo zaskřípat zuby. „Za takové neslýchané ztráty musí někdo zaplatit.“

„Můj pane, jsem připraven...“

„Ty ne! Vidím, že jsi převzal Skyndilovo poslání a přivedl cenu zajatkyni.“ Král obrátil pohled k Vladě. Byla bledá, skoro

šedá, oči měla vodnaté, rysy ztrhané, sotva stála. Navzdory tomu sebrala sílu, hrdě se narovнала a pohlédla Ormskaldovi do očí.

„Projev úctu, špíno!“ zavrčel Brynjar Svartsson, popadl ji za rameno a přinutil pokleknout.

„Ty pse!“ štěkl Ormskald. „Jak se opovažuješ?!“

Brynjarovi zmizela krev z tváře. „Pes? Jsem hofding z Herborgu! Jen díky mně ti tvůj sluha mohl přivést otrokyni...“

„Ta otrokyně,“ procedil Ormskald skrz zuby, „je budoucí královna Rujány. Jestli se jí ještě jednou dotkneš, stáhnu ti z lebky tu oškvařenou kůži a moje nevěsta s ní bude utírat zadky našich synů, které brzy porodí.“

Viking pudově škulbl rukou k pochvě u boku, ale meč nesevřel. Včas zachytil varovné hadí pohledy a všiml si pěstí svírajících luky a ratiště kopí. Zhluboka se nadechl.

„Můj bratr padl ve Volinu při plnění Skyndilových rozkazů...“

„A ty chcípneš taky, pokud to bude moje vůle. Na kolena, prase!“

Brynjar se mírně zachvěl, jako by bojoval s vlastním tělem, které chtělo zaútočit. S kamenným pohledem poklekl a sklopil zrak, hlavně proto, aby aelfové neviděli vztek v jeho očích.

Ormskald pohlédl na Vladu. „Vstaň. Přístup.“

Zvedla se a šouravým krokem přešla blíž. Oči měla ve výšce aelfovy hrudi, zakryté blyškovým šupinovým pancířem. Ve skutečnosti však nepřítomně zírala skrz Ormskalda.

„Pozoruhodné,“ vzal ji za bradu a zvedl obličej k sobě. „Co může způsobit jedna smrtelná coura. I bohové musí závidět ty potoky krve, které byly tvým jménem prolity. Červi z Volgostu, Volinu a Štětína tě musí nenávidět až do morku kostí. Přinesla jsi jim jen utrpení. Jsi ztělesněná kletba.“

Konečně mu pohlédla do očí. „Jen proto jsem si doteď nesáhla na život. Chtěla jsem záhubu přinést i sem.“

Vycenil ostré špičáky. „Nebojím se. Ani tebe, ani zlých znamení. Vím o hlupácích, kteří se proti mně spojili. I kdyby měli trojnásobnou přesilu, nebude to stačit. Jsem připravený.“

„Nic nevíš. Netušíš, co se na tebe chystá. Dopadne to na tebe jako Perunova sekera na ztrouchnivělý strom.“

„Můj pane,“ zvedl Kerrelas hlavu, „mají mocného černokněžníka. Doprovází ho...“

„Démonický vlk. I to vím. Seidra je viděla. Nemůžou nás překvapit. Na každou zbraň, kterou proti mně vendští červi vytáhnou, mám dost silný štít.“

„Navíc,“ řekl někdo, „dnes získáš užitečného spojence.“

Ormskald překvapeně pohlédl na klečící muže. Zdálo se mu, že hlas zazněl za nimi, ale nikdo tam nestál – ostatní vikingové z lodě se drželi v uctivé vzdálenosti. Zorničky hadích očí se stáhly do tenoučkých škvír. Král aelfů odstrčil Vladu, udělal krok vpřed a naklonil hlavu. Vypadal, jako by se z odrazu na zčeřené hladině snažil určit tvar věci na břehu.

„Ukaž se,“ zavrčel.

Tři kroky za Kerrelasem se zavlnil vzduch a objevila se nezřetelná silueta. I aelfové a dwergové, zvyklí na neobvyklé úkazy, užasle zašuměli.

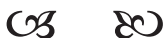
„Nemám náladu na hry,“ ucedil Ormskald podrážděně.

Přízrak prošel mezi klečícími muži. S každým krokem byl hmotnější – pod chodidly zachrastilo kamení. Před vojevůdcem stanul vousatý muž s hadí čelenkou a jelenicovým kabátcem.

Ormskald si ho změřil a ohrnul rty.

„Co jsi zač?“

Neznámý se sebejistě ušklíbl. „Tvůj klíč k Arkoně.“

Cestu z Volinu na Rujánu si Vlada pamatovala jen jako mlhavý sen. Jako by ji přinutili vypít příliš mnoho vína nebo makového odvaru, kterým vědmy omamovaly raněné, když jim řezaly zmrzačené údy. Záchvěvy jasné mysli přicházely zřídka a pokaždé ji

ovládla taková úzkost a beznaděj, že se raději ponořila zpátky do nevědomí.

Nadobro procitla až ve chvíli, kdy její noha spočinula na ru-jánském břehu. Vzpomněla si na černokněžníka, který se také cítil na vodě nesvůj a ožil až na pevné půdě. Teď mu rozuměla. Ostrov možná zamořili a znesvětili přísluhovači cizích bohů, ale pod povrchem pořád tepala stará síla. Mocnosti Ránů – i těch, kdo tu sídlili před jejich příchodem – se nedaly tak snadno zastráit a zadusit. Číhaly na svou příležitost.

Nastane s návratem jejich dcery?

Královský průvod putoval po široké, dobře prošlapané cestě z Ralsviku na jih. Vlevo se jako zašlé stříbrné zrcadlo táhlo rákosím lemované Kněžčino jezero, jak Ránové nazývali rozlehlou zátoku, spojenou úžinou s velkým vnitřním zálivem. Vpravo se rozprostíraly lesy a mokřady.

V čele se na koních pyšně nesla královská družina. Za nimi po vlastních kráčeli otroci, vikingští žoldněři a početná skupina dwergů se štítů na zádech a oštěpy na ramenou. Vladě patřilo místo těsně za Ormskaldem. Po králově boku jel Divorad.

„Vardoger?“ zabručel vůdce aelfů pochybovačně. „Rozdvojený muž?“

„Už ne,“ zavrčel čaroděj hlavou. „Mé lidské já zabili u Volinu. Ta slepá vědma, která se spřáhla s černokněžníkem.“

„Takže jsi duch.“

„Duch, který se dokáže kdykoli zhmotnit, chopit se zbraně, podříznout hrdlo a zase zmizet. A tuhle schopnost můžeš mít na povel.“

Ormskald o tom chvíli přemýšlel. „Červi z Arkony se obklopili kouzly. Zkoušeli jsme všechno možné. Vrhali kletby, pod rouškou noci posílali zručné vrahy, Seidra dokonce ovládla mysl zmi-je a pokusila se jejím prostřednictvím zabít velekněze. Všechno marné. Včas odhalí každý náš plán.“

„Můj ne, za to ti ručím. Ani černokněžník to nedokázal.“

„Černokněžník,“ ucedil král otráveně. „Všichni žvaní jen o něm. V Rugardu si sedneme k číši vína a řekneš nám, co o něm víš.“

„Hlavně je to odhodlaný čubčí syn. Má schopnosti, které není radno brát na lehkou váhu. A zřejmě mu nejde jen o kořist.“

„A co ho tedy zajímá? Moc?“

„Chce Vendům pomoci.“

Ormskald pohlédl na Divorada, jako by něco takového v životě neslyšel. „Pomoci?“

„Údajně je z rodu zplozeného samotným Černobohem a zdědil nějaké *velké poslání*. Chrání smrtelníky před démony. Hlavně těmi, kdo sem pronikli z jiných rovin bytí.“

Ormskald se ušklíbl. „To bude Seidru ohromně zajímat. S chutí někoho takového obětuje a vypije mu krev a duši. Ale zpátky k tvé nabídce. Čeho všeho jsi schopen?“

„Záleží na tom, co si budeš přát. Můžu v noci vniknout do hradiště, pobít strážce a otevřít vám bránu. Ale i tak si budete muset Arkonu vybojovat a přijdeš o další muže. Což vzhledem k blížící se vendské hordě není dobré řešení.“

„Mám jiné. Zabít Pravoslava.“

„Pak přemýšlíme stejně. Bez velekněze se odhodlání Arkonských zlomí. Když zároveň s ním oddělám další hodnostáře, druhého dne ti smradí sami otevřou bránu a skloní šíje před vašimi meči. Získáš svatyni bez boje, bez dalších ztrát.“

„To zní dobře. Až příliš dobře. Co žádáš za své služby? Zajímají tě ještě pozemská potěšení? Zlato, ženy... moc?“

„Pomsta. Chci si udělat hračku z té bosorky, která mi podřízla krk. Nesmí zemřít předčasně. Až ji zajmete, bude jen má.“

„To ti rád slíbím. Nic víc tě nezajímá?“

„Uvidíme. Nejdříve dobudeme Arkonu a rozdrtíme vendskou válečnou výpravu.“

„My?“ Hadí oči se zlověstně zaleskly. „Opatrně, rozdvojený. Zatím jsi mi poskytl jen sliby. Až když mi dobře posloužíš, budeš si moci nárokovat postavení mého spojence.“

„Jistě,“ sklonil Divorad hlavu. „Odpust’.“

„Nebudeš na svou příležitost čekat dlouho. Co nejdříve vyrazíme na severní poloostrov. Mám tam tři sta válečníků, drží Arkonu odříznutou od světa. Je načase završit obléhání vítězným úderem. Ale předtím konečně smísím svou krev s krví rujánských vládců. Vladařský stolec v Rugardu bude můj nejen právem silnějšího, ale i dědičným právem. Na Arkonu vyrazím hájit zájmy své královské manželky.“

Vlada zvedla hlavu.

„Svatbu vystrojíme zítra, proč otálet? Jen se musím postarat,“ dodal Ormskald se syčivým smíchem, „aby jí ta žárlivá striga místo přivítání nevyřízla srdce.“

Vlada zbledla ještě víc, i když se to zdálo nemožné. Vládce aelfů pobídl koně do klusu a družina se mu okamžitě přizpůsobila. Pěšáci běželi za jízdou a polykali zvířený prach.

Z roviny před nimi se zvedlo nevysoké, rozlehlé návrší pokryté mladým lesem. Temeno lemovaly valy, proti chmurné obloze se tyčily roubené věže a palisády.

Vladě se bezděky rozbušilo srdce. Vracela se domů.

Slina, kterou protlačila sevřeným hrdlem, však byla hořká jako blín.

KAPITOLA TŘETÍ

Narozený v záhrobí

Když projeli rozlehlým rugardským podhradím, vyrostl před nimi masivní val s palisádou. Nad ni vyčnívaly vysoké zahročené kůly. Byly jich přibližně dva tucty a z vrcholku každého se šklebila lidská hlava. Vrány se už o ně nezajímaly – měkké části byly dávno pryč, z lebek olepených cáry suché kůže visely jen chumáčce vlasů a vousů.

Vlada byla přesvědčená, že jedna z hlav patří jejímu otci. Už se ale nedalo poznat, která to je.

Sklopila zrak a zatnula zuby. Oči jí ale nezvlhly. V minulých měsících se pro otce a ostatní blízké naplakala dost. Měla dojem, že už jí nezbyla ani jediná slza.

Tmavým bránovým průjezdem vstoupili do hlavního hradiště. Po někdejším čilém ruchu nebylo ani památky. Rugard se obvykle hemžil cizími kupci, vyslanci a mořeplavci. Vlada neviděla